

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Digtning i udvalg

Citation: Kingo, Thomas: "Digtning i udvalg", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 427.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo09val-shoot-idm140375705375968/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

lægger han gerne sine salmer i munden på et jeg, for dette jeg er i princippet enhver.

Skabelsen og forsynet

Skabelsen af det første menneske er stadig interessant, for det er også skabelsen af mig:

Udaff Verdens Jord og Ager
Jeg med Adam tagen blev!
Gud, Du est min Pottemager,
Og din Forsyn Himlet drev! (s. 349-350).

Skabelsen er altså ikke afsluttet én gang for alle, men tværtimod en vedvarende opretholdelse af verden. Betagelsen af Guds omsorg for alt, hans forsyn, kommer igen og igen til udtryk i Kingos digte, helt enkelt udformet f.eks. i *Smaa Bøms Hierte-suk* (s. 263 og 266), fuldt udfoldet i omfattende livskildringer som den både storslåede og jordnære *Reyse-Andagt* (s. 267-272). Selv det, der for en umiddelbar betragtning synes ulykkeligt, er i grunden udslag af Guds faderkærlighed, for lykken gør ikke nødvendigvis et menneske godt, og Gud ved bedre end mennesket selv, hvad der tjener det bedst (s. 240). Reaktionen på den almægtige Guds nænsomme omsorg for netop mig burde jo være tak, lovprisning og fuldstændig tillid, og det er den da også tit, måske renest om morgenen, når den utrygge nat er overstået:

Vær glad, min Siæl, og lad din stemme klinge,
Stiig op fra Jordens Boo,
Og med din Tak og Troo
Til Himlen svinge (s. 113).

Synden og døden

Men Gud får langt fra altid den ære, der tilkommer ham; den vil mennesket gerne beholde for sig selv (s. 219), og det skyldes den fundamentale ødelæggelse af menneskenaturen, som synden er (s.